

Verslag van het telefoongesprek d.d. 17 februari 2017 tussen Officier van Justitie mr. J.R. Klunder van het Arrondissementsparket Oost-Nederland en Gonnie Akkermans, voorzitter van de Stichting Vrouwe Justitia in Verval.

Eerst enige toelichting:

Mijn man en ik hadden aangifte gedaan bij de politie vanwege het erbarmelijke arrest d.d. 13 oktober 2015 van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden in een door ons aangespannen zaak tegen ING Amsterdam.

De inhoud van het arrest en het daaraan voorafgaande vonnis van de rechtbank d.d. 4 december 2013 waren geheel en al afgestemd op feitelijke leugens, verzinsels, verzwijgingen, foutieve uitleg van wetten en jurisprudentie en het verdraaien van onze stellingen, etc. door ING (in casu van haar advocate mr. J. Atema, in dienst bij het wereldconcern DLA-Piper te Amsterdam). Opvallend was, dat deze (onervaren en jonge advocate) weinig kaas van het civiele recht had gegeten. Zo wist zij bijv. het verschil niet tussen het in gezag van gewijsde en in kracht van gewijsde gaan van een vonnis of arrest, heeft zij vele wetsartikelen aangeropen, die in deze van geen enkele relevantie waren, verkondigde zij keer op keer tegenstrijdigheden en meende zij dat een herroepingsprocedure op grond van wetsartikel 382 Rv. een hoger beroep procedure betrof, terwijl dit een dagvaardingsprocedure ingevolge wetsartikel 111 betreft. (Uit het laatste arrest van het Hof d.d. 31 januari 2017 blijkt, dat het Hof dat vervolgens ook vond !!!)

In een brief van 14 februari 2017 liet mr. Klunder ons weten, dat het feit, dat wij de keuzes en vaststellingen van de raadsheren betwisten nog niet maakt, dat er sprake is van valsheid in geschrifte en dat de weg om onze grieven m.b.t. het arrest te laten beoordelen niet die van het doen van aangifte is, maar van het instellen van beroep in cassatie is. In het proces-verbaal hadden wij echter al aangegeven, dat onze 23 middelen tegen het arrest d.d. 13 oktober 2015 door A.G. Advocaat-Generaal) mr. J. Spier niet waren beoordeeld, maar dat wij een soort van smaadschrift van hem hadden ontvangen en de conclusie strekte tot niet-ontvankelijk verklaring van Hofs c.s. met toepassing van art.80 a RO., hetgeen zoals te doen gebruikelijk door de Hoge Raad is overgenomen, dit ook nog eens zonder iets uit te doen van de zijdens ons op 24 maart 2016 ingediende belangrijke "Borgersbrief", inhoudende een reactie op de Conclusie van de A.G. ingevolge wetsartikel 44 lid 3 Rv., welke handelwijze een grove schending is van het recht, aangezien dat wetsartikel uiteraard niet voor niets in het leven is geroepen.

De inhoud van het telefoongesprek (in het kort):

Ik vertelde mr. Klunder, dat het arrest d.d. 13 oktober 2015 vele zwaarwegende juridische misslagen bevatte en dat hij dat uit het proces-verbaal d.d. 18 januari 2017 (met nummer PL0600-2016555114-2) ook zelf had kunnen opmaken. Hij zei, dat hij zoals reeds schriftelijk was medegedeeld niets voor ons kon betekenen en wij inzake het arrest d.d. 13 oktober 2015 in cassatie hadden kunnen gaan, waarna ik zei, dat wij dat al gedaan hadden, maar van A.G. mr. J. Spier een soort smaadschrift hadden ontvangen, de 23 middelen niet behandeld waren en wij waren afgeserveerd met een niet-ontvankelijk-verklaring op grond van art. 80a RO.

Verder vertelde ik hem, dat het Hof zelfs zo ver was gegaan om onze op 9 februari 2016 opgestarte procedure op grond van wetsartikel 382 Rv. , zijnde dus een dagvaardingsprocedure in verband met bedrog van de wederpartij, had afgedaan als een hoger beroep procedure, daarmee de advocate van de wederpartij volgend, die in haar processtukken dus over ons sprak als appellanten en over ING als geïntimeerde.

Benamingen dus behorend bij een hoger beroep procedure en dat zij het dus had moeten hebben over ons als eisers en over ING als verweerder of gedaagde. Mr. Klunder reageerde daar niet op. Ik vertelde hem ook nog over het idiote arrest, dat zoon Raymond op 19 april 2011 van het Gerechtshof Arnhem had ontvangen, en waarin hij tot meer dan een half miljoen aan achterstallige huur was veroordeeld en dat dit door de oplopende rente thans reeds meer dan € 600.000 bedroeg. Mr. Klunder legde uit (hetgeen ik natuurlijk niet wist !), dat de raadsheren dienden te kijken naar bewijsvoering van beide partijen en daaruit een gerechtvaardigde conclusie dienden te trekken, waarna ik antwoordde dat dat een theoretisch verhaal was en het nu juist het probleem was, dat zij het werk veelal overlieten aan (minder deskundige) griffiers, zeker als een procespartij zoals wij al meerdere malen een procedure hadden verloren, dit met de instructie aan zo'n griffier: *schrijf er maar naar toe*.

Vervolgens stelde ik, dat het dan voor de hand ligt, dat zo'n griffier dan zijn oren laat hangen naar hetgeen de grootste partij met haar dure advocaat in de processtukken te berde heeft gebracht en daarop het vonnis of arrest uitlegt. Volgens mr. Klunder deed dat er niet toe, omdat de raadsheren, die onderaan het arrest vermeld stonden, verantwoordelijk waren voor de inhoud. En daar viel volgens hem ook het doek, omdat als rechters iets vaststellen niemand meer iets kan doen, ook het OM niet, aldus mr. Klunder. Waarop ik zei, dat dat verschrikkelijk was, omdat wij in het onderhavige geval door een arrest gebaseerd op onkunde dan wel op opzettelijke valsheid in geschrifte van wie dan ook ons recht niet hadden verkregen. Mr. Klunder stelde, dat wellicht de rechters persoonlijk wel ongelijk hadden, maar het instituut als zodanig altijd gelijk had, waarna ik stelde, dat dat een volslagen foutieve situatie was, omdat rechters ook gewone mensen waren met gebreken en fouten zoals ieder ander. Bovendien had ik volgens mr. Klunder waarschijnlijk een andere perceptie van de waarheid (dus niet op feiten gebaseerd) en stelde hij, dat rechters tot taak hadden recht te spreken aan de hand van de werkelijke feiten. Ik antwoordde, dat daarvan in de onderhavige zaak dus geen sprake was en zei, dat ik enkele voorbeelden wilde noemen, die ook al in het proces-verbaal uit en te na aan de orde waren geweest en dat daaruit overtuigend bleek, dat de raadsheren het fout hadden.

Ik noemde de bewering in het arrest, dat wij op een gegeven moment gestopt waren met het betalen van rente, terwijl wij de rekening-courant-afschriften in de procedure hadden overgelegd met de toelichting, dat de renteafschrijvingen bovendien automatisch plaatsvonden. Ook gaf ik aan, dat de raadsheren hadden geoordeeld, dat ING ná 17 september 2004 zijdens ons niets meer had vernomen en het zodoende duidelijk was, dat wij in gebreke waren door het krediet niet per 1 juli 2004 af te lossen, terwijl onze advocaat op 18 oktober 2004 een aangetekende brief aan ING had gestuurd en ING daarop reageerde met een brief van 25 oktober 2004, waarin zij hem nota bene in het gelijk stelde en dat die brieven bij dagvaarding reeds waren overgelegd en van toelichtingen voorzien. Ik vertelde mr. Klunder, dat met name deze laatste brief van grote relevantie was voor de uitkomst van de procedure, omdat uit die brief bleek, dat zoals wij altijd hadden beweerd en ook voortkwam uit de kredietovereenkomst, het krediet niet per 1 juli 2004 behoefde te worden afgelost. Ik heb hem ook verteld, dat vele hoogopgeleide personen naar het werk van de magistraten hadden gekeken en dit ongelooflijk vonden, alsook enkele professoren en hoogleraren. Verder heb ik ook nog gezegd, dat er meerdere aangiften onderweg waren alsook nog zouden volgen vanwege diefstal door ING van ons van grote bedragen. Ook daaromtrent bleek, dat mr. Klunder niet erg happig was daar iets mee te doen, dit ondanks mijn betoog, dat wij in deze kwamen op het terrein van het strafrecht, waarna hij weer aanhaalde, dat er civiel al was geoordeeld, dat die vordering was verjaard. Ik zei daarop, dat zowel de rechtbank als het Hof de in deze vele door ons overgelegde stuitingbrieven hadden genegeerd en zodoende tot het verkeerde verjaringsoordeel waren gekomen, maar dat dat er eigenlijk niet toe deed, omdat het strafrecht een verjaringstermijn van 12 jaren kende, hetgeen hij bevestigde.

Mr. Klunder gaf ook aan, dat men vanwege het gesloten stelsel van ons rechtssysteem na bij de Hoge Raad verloren te hebben niets meer kon beginnen. Ik heb opnieuw benadrukt, dat het niet zo kan zijn, dat wanneer er overtuigende bewijsvoering is, dat rechters en dit ook nog eens geheel opzettelijk valsheid in geschrifte hebben gepleegd in een vonnis of arrest met het dientengevolge ten onrechte verliezen door een partij, niet vervolgd zouden kunnen worden, omdat zij niet boven de wet staan. Tenslotte heb ik gezegd, dat de abominabele en kafkaëske toestanden in deze en door vele anderen ten deel geworden onrechtmatige vonnissen en arresten met alle leugens, bedrog, wetsschendingen, verdraaiingen van feiten, negeren van voor de uitkomst van belang zijnde bewijsvoering door magistraten, etc. etc. via tal van media en acties in de openbaarheid zullen worden gebracht, dit ook in het maatschappelijk belang. Dit om te voorkomen, dat de rechtspraak steeds verder verwordt tot een roversbende. Daarbij heb ik ook aangegeven, dat alle stukken met betrekking tot de door ons gevoerde procedures (incl. producties) **en** de betreffende uitspraken op onze website zullen worden geplaatst, zodat iedere geïnteresseerde kan constateren, dat onze beschuldigingen richting de rechtsstaat gegrond zijn en niemand ons van smaad kan betichten.

Ik heb mr. Klunder ook verteld hetgeen onze toenmalige minister van justitie mr. Donner tijdens zijn ambtsperiode eens gezegd heeft tegen de Stentor krant, zijnde: **Neem gerechtigheid weg en wat is de overheid dan anders dan een grote roversbende.**

Welnu, dit is al lang de realiteit geworden.

Conclusie

Mijn schokkende conclusie is, dat rechters en raadsheren precies kunnen doen wat zij willen, dit zonder voor enige sanctie te hoeven vrezen en zodoende partijen, waarmee zij connecties hebben of anderszins willen bevoordelen, onbeschaamd kunnen laten winnen, waarbij de boete in de vorm van proceskosten ook nog eens terecht komt op het bordje van het slachtoffer, waarmee deze meestal meteen voorgoed gevloerd is. Verder doordenkend moet ik constateren, dat zelfs een griffier en een advocaat van een wederpartij, wanneer het zo uitkomt en hetgeen in onze zaak overtuigen is gebeurd, samen uitmaken, dat een eisende partij gaat verliezen, waarbij zij de inhoud van het vonnis bepalen, dat dan doorspekt is met leugens, wetsschendingen, onzinnige stellingen, etc. Wij hebben zelfs een paar maal meegemaakt, dat omdat de wederpartij geen raad wist met onze duidelijke en overtuigende grieven de ze grieven helemaal niet behandeld werden en het Hof een eigen verhaal hield en vervolgend arrest wees ten gunste van de wederpartij en zelfs stelde, dat het niets te maken had op onze kritiek op de feitenvaststelling door de rechtbank.

Ook wil ik nog even het volgende zeggen: Wetten hebben als uitgangspunt om burgers tegen onrecht te beschermen. Daarbij is echter ook van belang, dat burgers worden beschermd tegen praktijken die in de perceptie van de meesten onder ons als onrecht worden aangemerkt en gevoeld. Daar zouden rechters ook meer rekening mee moeten houden, waar de meesten van hen gezien de praktijk en vanwege hun persoonlijkheid en onkunde en andere belangen kennelijk niet toe in staat zijn.

G. Hof